

Apie tai sunku prisiminti...

Sausio 13 – osios išvakarėse nuvažiavome pas seserį į Kaltanėnus pasveikinti krikštasūnio su gimtadieniu. Per televizorių pamatėme, kad situacija Vilniuje darosi įtempta, tad nusprendėme nebegulti ir ryte autobusu iš Švenčionėlių važiuoti į Vilnių. Kartu važiuoti nusprendė ir sesers vyras Kęstas. Sesuo pasakė: jei ngrįši, aš su vaikais Žeimenon... (o jų buvo trys). Tai aš visą laiką prie parlamento stengiausi Kęsto neišleisti iš akių...

O rytas 13 –osios labai šaltas, nykus bei niūrus. Visi buvo labai tylūs. Tas gedulas labai slėgė, visi žinojo, kad žuvo žmonės, vyravo nežinia... buvo dingęs Šimėnas (tų laikų premjeras), buvo neramu dėl visko. Visi laukė žinių. Pranešimai buvo transliuojami iš autobuso per radiją. Apie tai sunku prisiminti...

Aplankėme Antakalnio kapines, kai budėjimai jau buvo pasibaigę. Kryžius žuvusiems, kurie buvo palaidoti Vilniuje. Atvažiavome tiesiog aplankyti. Didžiuliai plotai, nukloti vainikais ir gėlėmis. Kartu ir sunku patikėti, kad visa tai buvo, kad čia būtent tie žmonės, kuriuos matėme budėdami pašarvotus Sporto rūmuose.

Kai budėjome vieną iš tų naktų, aplankėme žuvusiuosius. Jie buvo pašarvoti Sporto rūmuose. Pamėnėme, kad reikia nueiti, nors buvo labai nesaugu. Visur buvo pilna kareivių, bet mes nuėjome, karstai buvo vienas šalia kito. Žmonių buvo nedaug. Praėjome. Apie tai sunku apsaityti bei suvaldyti jausmus. Nėra žodžių tam papasakoti.

Pasakojo Milda ir Darius Jarmaliai

